

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 63 / 27 Iunie ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

SFĂTUȘII DUHOVNICEȘTI

Crede într-un singur Dumnezeu, preamărit și închinat în Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Caută mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și celelalte ți se vor adăuga ție.

Fii credincios lui Dumnezeu și Bisericii Sale Ortodoxe și, ca fiu al ei, păzește-i poruncile.

Scopul vieții este mântuirea, căci ce-i folosește omului să câștige lumea întregă dacă-și va pierde sufletul său.

Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi folosesc.

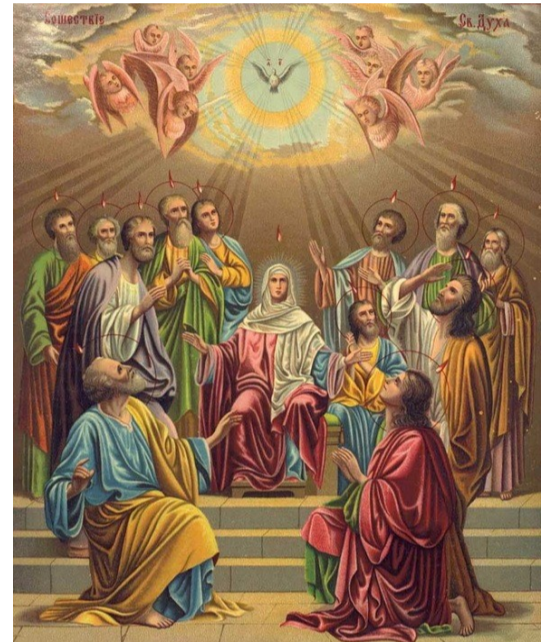
Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate zidesc (I Corinteni 10,23).

Duminica întâi după Pogorârea Sfântului Duh, a Tuzuror Sfinților

Sfânta Biserică săvârșește pomenirea sfinților în toate zilele anului; dar întrucât sunt și bineplăcuți ai lui Dumnezeu care s-au nevoit neștiuți de nimeni, nedescoperiți Bisericii, aceasta, cu țelul de a nu-i lăsa lipsiți de cinstire, a rânduit o zi în care proslăvește pe toți cei ce din veac au bineplăcut lui Dumnezeu, ca să nu rămână nici unul neproslăvit de ea. Biserica a legiuit ca această proslăvire să se facă îndată după Pogorârea Sfântului Duh fi-

indcă toți sfinții s-au sfințit și se sfințesc prin harul Sfântului Duh. Harul Sfântului Duh aduce pocăința și iertarea păcatelor, tot el călăuzește în lupta cu patimile și poftetele, încununând această nevoită prin curăție și nepătimire. În acest chip apare o făptură nouă, potrivită pentru cerul nou și pământul nou. Așadar, să urmăm și noi cu râvnă sfinților lui Dumnezeu! Cum se poate face asta, ne învață Evanghelia de azi: ea cere să mărturisim fără teamă credința în Domnul, să îl iubim mai presus de orice, să ridicăm crucea lepădării de si-

ne și a lepădării din inimă de toate. Așadar, să punem început potrivit celor arătate! (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*).

TRISTEȚEA

Ca patimă, tristețea pornește din iubirea de sine și are rădăcina în slava deșartă și mândrie. Mândria este a opta patimă care luptă cel mai mult pe creștin. De cele mai multe ori tristețea nu are un motiv întemeiat, este vădită de reacția unui ego frustrat cauzat de dorința de afirmare. Diavolii au un rol foarte important în ispitirea omului. Sfântul Ioan Gură de Aur întărind pe pritenul său Stagirie, căzut în patima tristeții scrie: „Diavolul este cel care îți învăluiește mintea cu această neagră tristețe, întunecându-o, și tot el seluptă să ia de la tine orice gând bun, care te-ar putea liniști sau întări. Și aflându-ți sufletul lipsit de acestea, îl lovește, umplându-l de răni”. Sfinții Părinți spun că orice stare rea de tristețe a sufletului sunt semn de lucrare a demonilor. „Gândurile de la draci sunt tulburare și pline de întristare” (Sfântul Varsanufie). Sfântul Ioan Gură de Aur: „Mare

este stăpânirea tristeții. Ea este o boală a sufletului care cere multă putere și curaj pentru a-i te împotrivi și pentru a izgoni răul pe care-l aduce”. Dacă este lăsată să se dezvolte naște deznădejdea și toate urmările ei cele rele: îl face pe om morocănos, răutăcios, ranchiunos, plin de amărăciune sau ură, pizmaș sau invidios și lipsit de răbdare. De asemenea tristețea întunecă sufletul și orbește mintea, tulburându-i puterea de judecată. Ca efect se observă îngreunarea sufletului, lipsa de putere, lașitate, neimplicare sau abandonare. Tristețea apare și ca durere a omului după ce a înfăptuit păcatul, de oricare tip sau fel ar fi acesta. Fără dinamismul necesar, omul nu poate săvârși faptele bune, luându-i chiar și roadele duhovnicești: rugăciunea sau asceza (*Terapeutica bolilor spirituale, Jean Claude Larchet, pag. 162-165*) Va continua.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel – învățători ai credinței, pocăinței și misiunii Bisericii în lume

Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt doi oameni diferiți, chemați de Iisus Hristos să vestească aceeași Evanghelie a iubirii milostive și a mântuirii lumii. Sfântul Petru se numea Simon înainte de a se fi întâlnit cu Iisus Cel ce i-a schimbat numele în Cefa, care înseamnă piatră. Acesta s-a născut în Betsaida Galileii, tatăl său se numea Ioná, iar fratele său, Andrei, a fost cel dintâi chemat de Iisus să fie Apostol. Andrei l-a prezentat pe Simon lui Iisus după ce i-a spus: „Am găsit pe Mesia.” (cf. Ioan 1, 41). Simon Petru era căsătorit și era pescar de profesie. Această îndeletnicire l-a învățat să înfrunte valurile

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

mării, să se ostenească, să se bucure de pescuire bogată sau să-și asume eșecul. Era o fire dinamică, spontan și plin de zel. Într-o zi l-a întâlnit pe Iisus din Nazaret Cel care i-a schimbat viața și l-a făcut din pescar obișnuit „pescar de oameni”, adică Apostol ca să adune oameni pentru împărăția cerurilor pe care o predica Sfântul Ioan Botezătorul și apoi Iisus zicând: „Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor.” (Ma-tei 4, 7). Credința sa iudaică a moștenit-o din familie și a cultivat-o la sinagogă, într-un context iudic, dar elenizat, al Galileii, populat cu amestec de grupuri etnice diferite. Totuși, Simon Petru era un om simplu, el nu vorbea limba greacă, de aceea, mai târziu a fost ajutat în misiunea sa de ucenicul său, Ioan Marcu, fiind traducător pentru el din ebraică în greacă. *Sfântul Pavel se numea inițial Saul. S-a născut în Tarsul Ciliciei (azi, în Turcia), în diaspora everiască, era fiu al unor evrei deportați de romani. Sfântul Pavel avea o vastă cultură teologică dobândită în Tars și la Ierusalim. Era cetățean roman, adică un internațional. Vorbea limba greacă, era zelos și ucenic al învățatului Gamaliel, un mare tâlcuitor al Legii lui Moise. A fost contemporan cu Iisus din Nazaret, dar nu l-a întâlnit niciodată cât timp Iisus a trăit pe pământ. Din zel pentru tradiția iudaică, Saul a persecutat noua comunitate a ucenicilor lui Iisus din Nazaret. Dar, pe când persecuta pe creștini, în Siria, lângă Damasc, s-a întâlnit cu Iisus Cel viu din ceruri, într-o lumină copleșitoare. Iisus l-a întrebat: „Saule, Saule, de ce mă prigonești?” (Fapte 9, 4). Atunci, Saul a înțeles că Iisus din Nazaret este viu și că El este cu adevărat Mesia. Tot atunci, Saul a învățat că Iisus Hristos este Capul Bisericii, iar Biserica este Trupul Său. Saul lovea în creștini, iar Iisus Hristos simțea durerea lor, căci viața lor era viața Lui și viața Lui era viața lor. Apoi, Saul, persecutorul, convertit și botezat, devine Pavel Apostolul, misionarul cel mai zelos al lui Iisus Hristos și al Bisericii Sale. Diferiți ca loc de naștere și cultură sau formare profesională, *Sfinții Petru și Pavel au fost chemați la apostolat tot în mod diferit și au primit de la Hristos și de la Biserica misiuni diferite: Sfântul Petru începe predicarea Evangheliei la iudei, iar Sfântul Pavel la neamuri (etnii difer-**

*ite). Sfântul Petru apare primul în listele celor doisprezece Apostoli, iar Sfântul Pavel este cel de-al treisprezecelea Apostol. În planul Său de mântuire a lumii, Hristos pre-feră pe fiecare om. Sfântul Andrei este cel dintâi chemat, Sfântul Pe-tru este cel dintâi în liste, Sfântul Ioan este cel mai iubit ucenic, iar Sfântul Pavel, deși chemat ultimul ca timp, devine primul ca zel misi-onar. Cu fiecare persoană și cu fiecare popor, Hristos are în iubirea Sa o relație preferențială și unică, fiindcă El Se dăruiește total fiecăruia din cei care cred în El și Îl iubesc pe El. **Ce au în comun Sfinții Apostoli Petru și Pavel?** Esențialul și plenitudinea, mai precis, *credința fierbinte în Hristos Fiul lui Dumnezeu și comuniunea vie cu El. Sfântul Petru a mărturisit dumnezeirea lui Iisus Hristos: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui Viu!” (Matei 16, 16), iar Sfântul Pavel a mărturisit că în Hristos „locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii” (Coloseni 2, 9); pentru el, credința creștină este taina lui Dumnezeu Cel ce „S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălțat întru slavă.” (1 Timotei 3, 16). Amândoi Apostolii aveau o puternică experiență a pocăinței sau a convertirii: Sfântul Petru s-a lepădat de Hristos de trei ori, apoi a plâns cu amar (Luca 22, 62), L-a iubit și L-a mărturisit pe Hristos până la moarte martirică; Sfântul Pavel a persecutat Biserica lui Hristos, dar ulterior a regretat aceasta în tot timpul vieții lui și a lucrat apoi în și pentru Biserică mai mult ca oricare altul. **Sfinții Petru și Pavel mai aveau în comun dragostea lor puternică pentru Hristos și pentru Biserica Sa.** Biserica este zidită pe piatra credinței mărturisite de Petru, adică pe mărturisirea dumnezeirii lui Iisus Hristos (Matei-16, 13-20). De aceea, Sfântul Petru însuși mărturisește că nu el, ci *Hristos este piatra din capul unghiului, care ține în unire, în Biserică, pe iudei și pe celelalte popoare ale lumii: „Apropiati-vă de El, piatra cea vie, de oameni într-adevăr neluată în seamă, dar la Dumnezeu aleasă și de preț; și voi înșivă, ca pietre vii, zidiți-vă drept casă duhovnicească, preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bine-plăcute lui Dumnezeu,***

prin Iisus Hristos.... Iar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce v-a chemat din întineric, la lumina Sa cea minunată, voi care odinioară nu erați popor, iar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi care odinioară n-aveați parte de milă, iar acum sunteți miluiți.” (1 Petru 2, 4-5; 9-10). De aceea, Sfântul Petru cere să fie păstrată dreapta credință și unitatea Bisericii, neluând în seamă profetiile mincinoase: „Dar au fost în popor și proroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, își vor aduce lor grabnică pieire.... ” (2 Petru 2, 1-22).

Sfântul Pavel, arătând iubirea lui jertfelnică față de Hristos zice: „Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? ... Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă faptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.” (Romani 8, 35, 38-39). Iar în altă parte, el arată grija pentru Biserică în lucrarea sa misionară: „Pe lângă cele din afară, ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericile.” (2 Corinteni 11, 28).

Sfinții Apostoli Petru și Pavel mai aveau în comun martiriul sau mucenicia lor în Roma, a cărui dată a fost considerată de tradiția Bisericii ca fiind 29 iunie, anul 67, în timpul persecuțiilor împăratului Nero împotriva creștinilor.

Să ne rugăm Sfinților Petru și Pavel, cei doi corifei ai Apostolilor, să ne ajute să fim și noi mărturisitori ai lui Hristos în lumea de astăzi, cum au fost ei mărturisitori în lumea din timpul lor, pentru a putea spune tuturor celor care cred în Hristos: „bucurați-vă pururea în Domnul și iarăși zic, bucurați-vă!” (Filipeni 4,4). (<https://basilica.ro/sfintii-petru-si-pavel-apostoli-si-martiri-in-europa/>)